

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den næste sag på dagsordenen var:

Eneste behandling af forslag til beslutning af folketinget (af Fibiger m. fl.).

(Forslaget til beslutning findes i tillæg A. sp. 3659).

Sagen sattes til forhandling.

Formanden: Da ordføreren for forslagsstillerne er syg, giver jeg først ordet til det ærede medlem hr. Karl Olsen.

Karl Olsen: Da mit partis ordfører i denne sag, det ærede medlem hr. Fibiger, på grund af sygdom ikke kan være tilstede, skal jeg tillade mig ganske kort at begrunde, hvorfor mit parti har ment det nødvendigt at forelægge dette forslag til beslutning.

Den 7. januar 1948 rejste mit partis ordfører ved behandlingen af lovforslaget om statsstøtte til modernisering m. v. af privatbanerne, det ærede medlem hr. Tesdorpf, første gang denne sag. Sagen blev behandlet i det udvalg, der blev nedsat, og i betænkningen, som blev afgivet den 11. februar, udtalte udvalget enstemmigt — jeg tillader mig at citere —, at

„pensionsforholdene for banernes gamle pensionister, som er afskediget før den 1. april 1946, med undtagelse af de pensionister, der er afskediget efter privatbanernes pensionsvedtægter § 31, bør tages op til ny forhandling og endelig ordning“.

Den 3. juni 1948 rejstes sagen atter her i salen af det ærede medlem hr. Fibiger i et spørgsmål til den højtærede minister for offentlige arbejder. Det ærede medlem fik ved den lejlighed det svar, at man i ministeriet arbejdede med sagen, men at ministeren måtte fastholde, at det var en sag mellem privatbanerne og deres personale, og at banerne måtte afholde udgifterne. Heroverfor fastholdt det ærede medlem hr. Fibiger sit standpunkt: at staten måtte træde til.

Da sagen endnu ikke har fundet sin løsning, har mit parti fundet sig foranlediget til den 9. december i fjor at forelægge dette forslag til beslutning for nu endelig at få denne sag ud af verden og få den ordnet på den mest forsvarlige måde. Den højtærede minister skal ikke opfatte forslaget som en kritik — vi er i mit parti fuldt ud klar over

de store vanskeligheder, han har at overvinde —, men vi har ønsket med dette forslag at bringe sagen over vanskelighederne frem til en afgørelse i dette høje ting. Vi har derfor foreslået, at de nævnte pensioner forbedres i overensstemmelse med de i lov nr. 606 af 21. oktober 1946 nedlagte principper. Vi mener, at forbedringen må have tilbagevirkende kraft, ligesom vi mener, at der må ydes fuldt reguleringsstillæg. Det er vor opfattelse, at staten må afholde de udgifter, der følger af forslagets eventuelle vedtagelse.

Med disse få bemærkninger skal jeg anbefale forslaget til velvillig behandling og til vedtagelse.

Aksel Møller: Da vort partis ordfører i denne sag er syg, har det været naturligt at dele de to emner, som dette forslag til beslutning omfatter, mellem det ærede medlem hr. Karl Olsen og mig, og jeg skal da kort for tinget opridse baggrunden for vort ønske om, at den højtærede minister for offentlige arbejder giver folketinget en redegørelse for de retningslinier, der er rådende ved afgørelsen af pensionsforholdene for de overtagne privatbaners og rederiers tjenestemænd.

Baggrunden for dette ønske er, at der i januar 1944 skete en overdragelse af aktierne i dampskibsrederiet „Øresund“ til den danske stat. Senere har der fundet en overdragelse sted af Mommarkfærgeren til den danske stat. Disse to virksomheder drives nu af de danske statsbaner og er altså blevet fuldstændige statsforetagender.

På det tidspunkt da overdragelsen af „Øresund“ fandt sted, var der ingen sejlads med selskabets skibe. Personalet, ca. 15 faste folk, blev i det tidsrum, da sejladsen var ophørt på grund af krigen, skåret ned i løn til ca. halvdelen af deres oprindelige løn. Da staten overtog dette personale, gik man med til en forhøjelse af deres lønninger. Den højtærede minister for offentlige arbejder vil formentlig hævde, at man har forbedret deres lønvilkår, men forholdet er altså det, at man i forhold til deres lønninger i en virksomhed, der var sovende, hvilende, har forhøjet deres lønninger, men ikke i forhold til, hvad deres lønninger var på det tidspunkt, da der sejlede med disse skibe. Jeg kan om dette oplyse, at f. eks. skibsførerne, der havde 11 300 kr. i 1938, nu kun har 12 600 kr., og det efter at de fordele, de havde i form af fri kost, tantième o. s. v., er bortfaldet ved statens overtagelse af virksomheden. Det samme gælder de andre ansatte under „Øresund“. Der er